

Det skortede ikke paa Bestræbelser fra vor Side for at finde Beskæftigelse, men Arbejdsmulighederne i Shanghai var saa vidt forskellige fra danske Forhold, at kun en ringe Procentdel opnaaede Arbejde. En dansk Kaptajn, F. Heisterberg, som en Overgang beklædte en Tillidspost paa Konsulatet, gjorde sig Anstrengelser for at anbringe samtlige søfarende paa et japansk Skibsværft. I Mod sætning til den Holdning, Konsulatet indtog i 1941, da Mulighed for at sejle under allieret Flag opstod, udøvede Konsulatet i dette Tilfælde ikke sin Myndighed. Vi ignorerede naturligvis disse Bestræbelser totalt.

Kun i Tilfælde, hvor vi viste os villige til at arbejde for en Løn, der laa under en kinesisk Kulis, kunde Arbejde faas. Selv i saadanne Tilfælde, hvor Danske paatog sig et saadant Arbejde, betød det ingen Forbedring af hans øjeblikkelige Situation, da Konsulatet omgaaende slog ned med haard Haand paa den arbejdende og fratog ham en forholds-mæssig Del af hans Understøttelse.

Med andre Ord, personlige Ekstraindtægter, som var absolut livsnødvendige, resulterede i en proportional Nedsættelse af Understøttelsen, i sig selv langtfra tilstrækkelig, og umuliggjorde Paatagelse af enhver Form for Arbejde, idet dette i saa at sige alle Tilfælde vilde have medført større Udgifter for den arbejdende (forøget og bedre Kost, Transportudgifter, Arbejdstøj etc.).

For at modvirke den demoraliserende Indflydelse af vor Lediggang tog vi Initiativet til at oprette Kursus i Navigation, Maskinlære, Radiotelegrafi og Sprog. Tilslutningen var stor, men atter her mødte vi Modstand fra Konsulatet. Man vægrede sig ved at dække Udgifterne til Leje af et Lokale (40 Kr. maanedlig), selv om vi havde opnaaet fri Lærer-assistance. Denne Mangel paa Forstaaelse satte selvsagt en Dæmper paa vore Bestræbelser.

Enkelte ulykkelige Følger af vort aarelange ufrivillige Ophold i Shanghai udeblev da heller ikke, idet nogle af Søfolkene i deres fortvivlede Situation fristedes til at foretage mindre Lovovertrædelser, der efter dansk Retspraksis vilde have haft en betinget Dom til Følge. Her som andetsteds viste Konsulatet sig ubønhørligt og idømte de tiltalte unød-vendigt haarde Fængselsstraffe, saa meget mere som de ubeskrivelige Forhold i de lokale Fængsler ikke toges i Betragtning (se Tillægget).

Vi forsøgte adskillige Gange telegrafisk at gøre Udenrigsministeriet opmærksom paa vore uheldige Forhold. Som et Svar paa et saadant Telegram modtog vi umiddelbart efter Julen i 1944 en Pengegave, der fordelt paa samtlige Søfolk svarede til halvanden Uges Understøttelse. Ministeren, Hr. Hjalmar Collins, besluttede, at dette Beløb skulde anvendes til varme Klæder. Vi anmodede Konsulatet om at købe Ris og andre Fødemidler for Pengene, da vi netop paa dette Tidspunkt trængte særligt haardt til mere at spise. Dette afsloges. Der syntes at herske Uvished om Pengenes Anvendelse. I enkelte Tilfælde fradrog man Beløbet af Søfolkenes Klædesregninger.

I de forløbne fem Aar forsøgte vi ofte baade mundtligt og skriftligt at gøre Konsulatet opmærksom paa Nødvendigheden af et Samarbejde. I enkelte Tilfælde, hvor Situationen var særlig fortvivlet og Løfter om Forbedring som ofte før var afgivet til vore Tillidsmænd for aldrig at blive realiseret, besluttede vi som en sidste Udvej samlet at opsøge Konsulatet.

Dette opfattedes som en Demonstration mod Konsulatet, der omgaaende tilkaldte Politiet.

I første Tilfælde henstillede de tilkaldte Betjente til os at forlade Konsulatet, hvilket vi øjeblikkelig efterkom.

Senere ved en lignende Lejlighed, hvor vi nægtede at efterkomme Politiets Henstilling, udbad den kinesiske Politiinspektør sig to Tillidsmænd, som skulde ledsage ham til Stationen for dør at afgive Rapport. Efter Afgivelsen af denne Rapport foreslog samme Politiinspektør, som paa dette Tidspunkt indsaa det berettigede i vore Krav, at for at undgaa fremtidige Demonstrationer mod Konsulatet kunde vi i Tilfælde af Afvisning af vore Repræsentanter til enhver Tid faa Foretræde hos Politimyndighederne. Denne Mellekomst bevirkede da ogsaa en øjeblikkelig Forbedring af vore Kaar.

Da Konsulatet stadig væk ikke tog Hensyn til de daglige Prisstigninger, saa vi os atter nødsaget til at foretage en samlet Aktion, efter at vore Tillidsmænd var blevet vifast. Konsulatet rekvirerede igen Politiet. En af de tilkaldte Betjente meddelte telefonisk Stationen, at der herskede Ro og Orden, og udbad sig nærmere Ordre, hvorefter føromtalte Politiinspektør ankom til Konsulatet, hvor han forsøgte at opnaa en almindelig Ordning, hvilket totalt mislykkedes, da Generalkonsulen nægtede at tage Del i Forhandlingerne.